

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 337/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného JUDr. Jozefom Vančom, Sládkovičova 8, Ružomberok, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Tpo/16/2026 z 10. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a tiež porušenia svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4Tpo/16/2026 z 10. marca 2026 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhol napadnuté zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a prikázať jeho prepustenie z väzby na slobodu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona a s poukazom na § 127 ods. 12 Trestného zákona. Sťažovateľ je stíhaný väzobne z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, pričom lehota jeho väzby začala plynúť 24. októbra 2025 o 17.15 h.

3. Sťažovateľ podaním zo 6. februára 2026 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. O jeho žiadosti rozhodol Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 0Tp/503/2025 zo 16. februára 2026 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že ju zamietol, neprijal písomný sľub sťažovateľa ani ním ponúkanú peňažnú záruku a jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s nezákonnosťou domových prehliadok, na ktorých je založené jeho obvinenie. Pokiaľ išlo o domovú prehliadku v obci [REDAKOVANÉ] 24. októbra 2025, táto bola nezákonná z dôvodu nedostatočného poučenia sťažovateľa o tom, že má právo nevypovedať a neprispievať k sebaobviňovaniu. Následná domová prehliadka v meste [REDAKOVANÉ] 25. októbra 2025, ktorá vychádzala a nadväzovala na domovú prehliadku v obci [REDAKOVANÉ] bola už zo svojej podstaty nezákonná. Navyše, pri jej vykonaní nebola prítomná ustanovená obhajkyňa. Z vyšetrovacieho spisu nie je zrejmé, či a ako bola o výkone domovej prehliadky upovedomená, avšak podľa všetkého sa o svojom ustanovení dozvedela až 26. októbra 2025, teda deň nasledujúci po dni vykonania domovej prehliadky.

6. Krajský súd vo svojom napadnutom uznesení nedostatočným spôsobom zohľadnil zdroje sťažovateľových príjmov a umelo navýšil hodnotu jeho osobných motorových vozidiel a nehnuteľností. Okresný súd a ani krajský súd v skutočnosti neporozumeli podnikateľskej činnosti sťažovateľa, ktorý kupuje na úver alebo z prostriedkov od investora lacnú nehnuteľnosť a tú následne prenajme alebo výhodne predá. Nadobúdanie nehnuteľností sťažovateľom koreluje s poskytnutými úvermi, ktoré pred okresným súdom a krajským súdom aj písomne dokladoval. Navyše, sťažovateľ majetok nadobúdala už dlhšie obdobie, nie iba v roku 2025.

7. Pokiaľ ide o obavu z pokračovania v trestnej činnosti, sťažovateľ by nemal žiaden dôvod v nej pokračovať, keďže má príjem z prenájmu nehnuteľností a taktiež predal koncom roka 2025 rodinný dom za 109 000 eur. On sám ponúkol okresnému súdu aj peňažnú zábezpeku, čo ešte väčšmi svedčí v prospech záveru, že disponuje peňažnými prostriedkami. Navyše, doteraz neboli produkované žiadne dôkazy o tom, že by mal marihuanu niekomu predávať.

8. Vo vzťahu k tvrdenej existencii tzv. útekovej väzby sťažovateľ tvrdí, že v rámci obchodných aktivít cestuje po Slovensku. Tvrdenie, že nemá stále bydlisko nezodpovedá realite, pretože sám na výsluchu uviedol, kde by sa zdržiaval a zároveň bol ochotný prijať uloženie zákazu vycestovania a taktiež zavedenie monitorovania jeho pohybu elektronickými prostriedkami. Okresný súd a ani krajský súd nepreukázali svoj záver, že vlastní nehnuteľnosť aj v Českej republike. Navyše, ak by sa mal skrývať v zahraničí, tak by sa pravdepodobne neskrýval vo vlastnej nehnuteľnosti.

9. Sťažovateľ ďalej pred ústavným súdom namieta nerešpektovanie požiadavky na urýchlenosť rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Jeho žiadosť bola prokurátorovi doručená 9. februára 2026 a napadnuté uznesenie bolo jeho obhajcovi doručené až 30. marca 2026.

10. Sťažovateľ pred ústavným súdom zdôrazňuje, že nikdy nemal ekonomický prospech z predaja marihuany.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením vydaným v súvislosti s ním podanou žiadosťou o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ namieta (i) arbitrárnosť napadnutého uznesenia a taktiež (ii) nerešpektovanie požiadavky na urýchlenosť rozhodovania o jeho osobnej slobode.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (m. m. III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (I. ÚS 187/09, rozsudok vo veci Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67).

14. Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia (III. ÚS 271/07, I. ÚS 58/2017).

15. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ďalej vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí odpoved' na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody

totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

16. Pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú „len“, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočností a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných na odôvodnenie odsúdenia alebo na podanie obžaloby (rozsudok vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 22. 5. 2014, sťažnosť č. 15172/13, bod 88; I. ÚS 347/2022, II. ÚS 355/2024).

17. Pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby musí byť toto riziko hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (porov. rozsudok vo veci Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40; IV. ÚS 274/2024). Príliš abstraktné riziko pokračovania v trestnej činnosti nemožno považovať za dostatočný základ na väzbu a jej pokračovanie (I. ÚS 409/2021, I. ÚS 189/2022).

18. Ústavný súd k požiadavke urýchlenosti rozhodovania o väzbe stabilne judikuje, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

19. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že v situácii, keď dĺžka rozhodovania všeobecného súdu vo väzobnej veci už na prvý pohľad nespĺňa požiadavky urýchlenosti (na jednom stupni nie viac ako jeden mesiac), je úlohou príslušného súdu vysvetliť dôvody oneskorenia alebo poukázať na výnimočné okolnosti ospravedlňujúce takéto oneskorenie (porov. rozsudok Veľkej komory vo veci Musiał proti Poľsku z 25. 3. 1999, sťažnosť č. 24557/94, bod 44; tiež rozsudok vo veci Koendjibiharie proti Holandsku z 25. 10. 1990, sťažnosť č. 11487/85, bod 29; I. ÚS 423/2020, I. ÚS 564/2020).

20. Zohľadňujúc uvedené východiská, ústavný súd napadnuté uznesenie preskúmal a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť nie je dôvodná.

21. Krajský súd v napadnutom uznesení k sťažovateľom tvrdenej nezákonnosti domových prehliadok poukázal na skutočnosť, že konanie o väzbe nie je konaním, v ktorom by sa definitívne posudzovala zákonnosť a procesná použiteľnosť jednotlivých dôkazov. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že domová prehliadka v obci [REDAKOVANÉ] bola vykonaná na základe zákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní a jej priebeh je riadne zaznamenaný v zápisnici. Skutočnosť, že sťažovateľ pred samotným výkonom prehliadky vydal určité veci na výzvu policajta podľa § 104 Trestného poriadku, ešte sama osebe neznamená, že získané dôkazy sú automaticky procesne nepoužiteľné. Sťažovateľom tvrdená absencia konkrétnej formulácie poučenia v zápisnici o vydaní veci nepredstavuje podľa krajského súdu už na prvý pohľad taký procesný nedostatok, ktorý by v tomto štádiu konania odôvodňoval záver o nezákonnosti celého dôkazného postupu

orgánov činných v trestnom konaní. Z obsahu vyšetrovacieho spisu navyše podľa krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ bol v priebehu úkonov poučený o svojich právach ako podozrivý, pričom následne veci vydal dobrovoľne.

22. Vo vzťahu k existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku krajský súd uviedol, že sťažovateľovi hrozí vysoký trest odňatia slobody, ako aj to, že napriek evidovanému trvalému pobytu sa na danom mieste zdržiava iba zriedkavo, pohybuje sa po celom území Slovenskej republiky a prebýva na rôznych miestach bez bližšieho určenia (okresný súd vo svojom uznesení poukázal na výpoveď matky sťažovateľa, ktorá potvrdila, že sťažovateľ sa na adrese trvalého bydliska zdržiava iba nepravidelne, pozn.). V prípade sťažovateľa podľa krajského súdu nemusí ísť o vopred naplánovaný útek do zahraničia, ale aj o jeho prípadné zotrvávanie u známych alebo na inom neznámom mieste v dôsledku tlaku hroziaceho odsúdenia, čo by nevyžadovalo z jeho strany dlhodobú prípravu a ani rozsiahle materiálne zabezpečenie.

23. Pokiaľ išlo o väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, krajský súd zdôraznil závažnosť (rozsah) drogovej trestnej činnosti, ktorú mal sťažovateľ páchať a ktorou si mal zabezpečovať príjem na pokrytie vyššieho životného štandardu (vo forme vlastníctva viacerých nehnuteľností a osobných motorových vozidiel, pozn.). Krajský súd zdôraznil, že sťažovateľ je nezamestnaný, nie je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie a svoj príjem pred okresným súdom a krajským súdom ničím nedeklaroval, keď iba predložil zmluvu o splátkovom kalendári, úverovú zmluvu a zmluvy s investormi. Z uznesenia okresného súdu, na ktoré krajský súd v plnej miere odkázal, vyplýva, že sťažovateľ síce „kvetnato“ opísal zdroj svojich príjmov, avšak vo veci nebolo preukázané, že by finančné prostriedky u neho zaistené bolo možné oddeliť od trestnej činnosti, ktorú mal páchať. Vzhľadom na štádium konania bude zo strany orgánov činných v trestnom konaní potrebné dôsledne preveriť spôsob nadobúdania majetku zo strany sťažovateľa, a to s ohľadom na časové súvislosti údajného páchania trestnej činnosti a nadobúdania väčšieho majetku.

24. Krajský súd k existencii väzobných dôvodov u sťažovateľa doplnil, že sťažovateľ bol už v minulosti súdne trestaný za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a taktiež bol celkovo 19-krát priestupkovo prejednávaný.

25. Z už uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že krajský súd sa primeraným, a teda aj ústavnoprávne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa. Krajský súd upriamil pozornosť sťažovateľa na skutočnosť, že komplexné posudzovanie zákonnosti vykonaných domových prehliadok bude predmetom konania vo veci samej. Uvedené platí aj vo vzťahu k jeho námietke o neprítomnosti obhajcu pri domovej prehliadke (keď mal sťažovateľ ako podozrivý na výzvu dobrovoľne vydať rastliny rodu Cannabis, pozn.), ktorej sa síce krajský súd osobitne nevenoval, avšak ním prezentované závery k ďalšiemu posudzovaniu zákonnosti dôkazov v konaní vo veci samej poskytujú ústavnoprávne udržateľnú odpoveď aj na túto námietku sťažovateľa. Krajský súd zároveň rozumným spôsobom odôvodnil existenciu tzv. útekovej väzby vo vzťahu ku sťažovateľovi, keď poukázal na sťažovateľovi hroziaci vysoký trest odňatia slobody (7 až 15 rokov, pozn.), ako aj na jeho doterajší spôsob života. Tento jeho spôsob života vrátane skutočnosti, že je nezamestnaný a vlastní viaceré nehnuteľnosti a osobné

motorové vozidlá, pričom svoje príjmy hodnoverne nezdokladoval, založili aj existenciu dôvodu tzv. preventívnej väzby.

26. Ak sťažovateľ pred ústavným súdom poukázal na skutočnosť, že vyšetrovateľ v predmetnej trestnej veci vypočul jeho nájomcov, ktorí mali vysvetliť zdroj jeho príjmov, túto námietku má sťažovateľ konkrétnym spôsobom uplatniť pred samotným okresným súdom a krajským súdom, nie všeobecným odkazom (až) pred ústavným súdom. Z predložených dokumentov vyplýva, že sťažovateľ mal dostatočnú možnosť konkrétnym spôsobom objasniť a zdokladovať zdroje svojich príjmov v konaní o ním podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Krajský súd k tvrdeniam sťažovateľa o jeho príjmoch v situácii, keď je nezamestnaný a zároveň o sebe tvrdí, že podniká s nehnuteľnosťami a viaceré z nich aj prenajíma (to znamená má z nich pravidelný príjem, pozn.), upriamil pozornosť sťažovateľa na skutočnosť, že tento svoj tvrdený príjem ničím nedeclaroval (sťažovateľ pred okresným súdom vo vzťahu k uvedenému uviedol iba to, že vykonáva verejnoprospešnú činnosť tým, že nehnuteľnosti prenajíma sociálne slabším vrstvám).

27. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej dĺžke rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu je v prvom rade potrebné konštatovať, že sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti nenamietal postup okresného súdu a ani krajského súdu v príslušnom konaní. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti v skutočnosti neoznačil ani samotné napadnuté uznesenie, avšak z obsahu ústavnej sťažnosti možno vyvodiť, že ňou namietal porušenie svojich práv práve týmto napadnutým uznesením, preto ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné osobitne sa venovať splneniu tejto zákonnej náležitosti ústavnej sťažnosti.

28. Ústavný súd k tvrdenej nedostatočnej urýchlivosti rozhodovania okresného súdu a krajského súdu konštatuje, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola príslušnému prokurátorovi doručená 9. februára 2026. Po nevyhovení žiadosti zo strany prokurátora bola žiadosť sťažovateľa predložená okresnému súdu 11. februára 2026 a tento o nej rozhodol svojím uznesením zo 16. februára 2026. Sťažovateľ zahlásil proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorú doplnil svojím podaním doručeným okresnému súdu (až) 5. marca 2026. O jeho sťažnosti rozhodol krajský súd napadnutým uznesením 10. marca 2026 a príslušný súdny spis predložil okresnému súdu 19. marca 2026. Podľa tvrdenia sťažovateľa mu malo byť napadnuté uznesenie doručené 30. marca 2026.

29. Z už opísaných časových súvislostí nevyplýva neprimerane dlhá celková doba rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu (viac ako mesiac na jednom stupni) a ani prípadná týždne trvajúca nečinnosť okresného súdu, resp. krajského súdu. Bez ohľadu na formuláciu petitu ústavnej sťažnosti tak možno uzavrieť, že neprimeraný zásah do práva sťažovateľa na urýchlité rozhodnutie o jeho žiadosti nebol relevantným spôsobom preukázaný.

30. Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdené porušenie práva sťažovateľa na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru, ako aj iba v odôvodnení ústavnej sťažnosti naznačené porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že premetom rozhodovania krajského súdu bolo obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa väzbou, na ktorú sa vzťahujú osobitné záruky čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru (I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, II. ÚS 499/2024, III. ÚS 22/2025), nie všeobecné záruky podľa čl. 46 ods. 1 a nasl. ústavy, resp. záruky v zmysle čl. 6 dohovoru.

31. Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu